Digitaliseret af | Digitised by

DET KGL. BIBLIOTEK
Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):	Larsen, Nathalia.; Nathalia Larsen.
Titel | Title:	To Hustruer : Skuespil i tre Akter
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Brødrene Salmonsen, 1888
Fysiske størrelse | Physical extent:	116 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

N. Larsen.

To Hustruer.

1888.

55.-156.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130020833786

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Nathalia Larsen

To Hustruer

Skuespil i tre Akter.

KJØBENHAVN.

FORLAGT AF BRØDRENE SALMONSEN (J. SALMONSEN).

1888.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

O. C. OLSEN & CO. KJØBENHAVN.

TO HUSTRUER

SKUESPIL I TRE AKTER.

Personerne.

Viggo Lind, Dr. med.
Nelly, hans Kone.
Ida Selding, Enke.
Ejby, Kand. jur.
En Pige hos Linds.
En Pige hos Fru Selding.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

FØRSTE AKT.

(Scenen: En Have. Tilvenstre: Veranda, der fører ind til Stuen. Tilhøjre; et stort Træ med Bord og Bænke under. Paa Bænken: Lind (læser Avis). I en Gyngestol ved Siden af Bordet: Nelly i lys Morgenslobrok og Tøfler. Hun har ogsaa en Avis liggende paa sit Skød, men læser ikke i den; hun leger med Kvasterne paa Slobroken, ser ud, som hun kedede sig — nynner lidt og gynger frem og tilbage).

Første Scene.

Dr. Lind. Nelly.

Nelly.

Er Din Avis morsom?

Lind

(svarer først lidt efter).

Naa — paa en Maade.

Nelly.

Skal vi bytte? — Hvad staar der i Din?

Lind
(lidt tvært).

Akkurat det modsatte som i Din! — Saa kan Du vel omtrent tænke Dig Indholdet.

Nelly.

Nej — for jeg har ikke læst den — saadan videre — jeg sér bare paa alle Overskrifterne, og saa er der ikke noget af det, jeg har Lyst til at læse. (Lille Pause; hun sparker sin Tøffel af og forsøger at gribe den paa Foden). Kan Du nu ikke fortælle mig noget af det?

Lind.

St! Lad mig nu læse i Fred.

Nelly.

Aah! Du er saa kedelig.

Lind.

Ja, hvad vil Du vide? At der igaar er tegnet 8 Kr. til Fædrelandets Forsvar og 2 Kr. til Kongeborgen, at der er 4 døde af Bronchitis, 5 af Brystsyge og 2 af Mæslinger?

Nelly
(vrippen).

Aah!

Lind.

Ja, andet interessant er her virkelig ikke. (Lægger Avisen paa Bordet.) Værs'go — nu kan Du jo se, om Du kan finde noget. (Spydig) Jo, det er sandt, der er noget om et Mord i Stormgade. (Nelly kigger i Avisen; Lind rejser sig). Jeg skulde nok egentlig gaa — jeg troede, Ejby skulde komme først. Var det ikke mellem 2—4, han sagde, han vilde komme?

Nelly.

Jo, det synes jeg.

Lind
(ser paa Uhret).

Nu er den snart 3. (Tager sin Hat og slaar Støvet af den). Naa, jeg kommer jo forresten snart igjen — det er jo ikke rart for de Syge at vente, men jeg skulde ogsaa have skrevet nogle Breve.

Nelly.

Nej, Du maa jo gaa. Du er rigtignok en omhyggelig Doktor, men det er alligevel kede-

ligt, Du aldrig kan være hjemme. Her er jo Sommerlæger nok herude.

Lind.

Vorherre bevares for at sidde hele Eftermiddagen herhjemme! — Jeg er saamænd glad, her er lidt at bestille, ellers var Landlivet ikke til at holde ud. Hvad skal jeg sidde her for? — Hvad skulde jeg tage mig til? Vil Du bare sige mig det?

Nelly.

Passiare.

Lind.

Ja, det vilde være yndigt.

Nelly.

Du kunde kæle for mig — det er saa kedeligt at være alene.

Lind.

Du er jo kommet paa Landet, det var det, Du vilde — og her keder Du Dig ogsaa. Ja, jeg kan virkelig ikke blive hjemme for at underholde Dig.

Nelly.

Nej, naturligvis, det forstaar jeg nok. Naar jeg kunde gaa ud ligesom Du, men det maa jeg jo ikke; Du synes jo ikke om, jeg tager her omkring alene.

Lind.

Nej, det sér underligt ud, at ens Kone sjadsker rundt paa Landevejen alene.

Nelly.

Naa ja, alene maa jeg ikke gaa, og Du vil ikke gaa med.

Lind.

Vil! — Jeg gider ikke løbe omkring og se paa Udsigter — jeg har sét saa meget af det. — — Og her er jo meget kønt.

Nelly.

Ja — men — hør, Viggo. — Du maa sejle med mig en Dag op langs Kysten — og gaa i Land ved hver Station. Det har Du lovet mig — jeg vil saa gærne se alle de smaa Kystbyer.

Lind
(uvillig).

Ja — naar jeg faar Tid en Dag.

Nelly

(rejser sig, gaar hen til ham, tager ham under Armen og læner Hovedet til ham).

Hvornaar — hvad?

Lind.

Det ved jeg ikke!

Nelly.

Imorgen? — Iovermorgen?

Lind

(vil trække sig bort).

Tys! Jeg synes, Havelaagen smækkede. — Slip — der kommer maaske nogen.

Nelly.

Ja — hvad saa — det maa de da gærne se.

Lind

(skyder hende hurtigt, men lempeligt bort).

Vist ej! — Jeg holder ikke af at give Forestillinger her i Haven — (lytter) og Du er ikke paaklædt endnu. — Jo, der kommer nogen — gaa ind, man véd ikke, hvem det kan være.

Nelly.

Aa — det er maaske Ejby — jeg løber. (Sparker Tøflerne op paa Verandaen og løber efter).

Anden Scene.

Dr. Lind. Fru Selding.

Fru Selding
(med Parasol).
Hvad, er De allerede kommet ud? Goddag!

Lind.
Goddag, Frue!

Fru Selding
(sér sig om).
Og Nelly?

Lind
(pludselig livlig).
Hun klæder sig paa.

Fru Selding
(vil gaa).
Naa, saa gaar jeg ind til hende.

Lind.
Har De saa travlt?

Fru Selding.
Nej — aldeles ikke.

Lind.

Naah! — Nelly løber saamænd ikke bort.

Fru Selding.

Nej — men —

Lind.

Men? — Kan De ikke udholde at være alene med mig et Øjeblik?

Fru Selding.

Aa, jo vist kære — men De ved nok, jeg vil altid helst have det, som ikke er for nær. (Vender sig mod Rosentræerne). — Hvor Deres Roser staar dejligt endnu!

Lind.

Aa, ja! (Bryder en Rose af, stikker sig paa den, giver den til Fru Selding.) Men det er kedeligt, at smukke Blomster er saa stikne.

Fru Selding.

De kan jo lade være at plukke dem. Naar De nøjes med Duften, saa stikker de Dem ikke.

Lind.

Men naar jeg ikke plukker dem, saa gør

en anden det, og da har jeg slet ingen Fornøjelse af dem — ikke engang Duften.

Fru Selding.

De er saa egoistisk — tænk lidt paa Blomsterne. — Jeg tror, der er nogle iblandt, som nødig vil plukkes.

Lind.

Det er der, — jeg kender én.

Fru Selding
(lér).

Ikke flere? — Jeg kender mange. — Hvor her er yndigt! — Hvor længe bliver De herude?

Lind.

Spørg min Nabo.

Fru Selding
(koket).

Smeden?

Lind
(smiler).

Ja!

Fru Selding
(koket).

Altsaa hele Vinteren.

Lind.

Saalænge De vil.

Fru Selding
(leende).

Aa nej — lad nu være —

Lind.

Skal jeg lade være? — Naa ja — saa bliver jeg kun, til De flytter ind.

Fru Selding.

De er uforbederlig. Hvor kan det nu more Dem at sige saadan noget?

Lind.

Det morer mig virkelig slet ikke.

Fru Selding.

Saa skulde De lade være.

Lind
(halvt alvorlig).

Ja, det kan De sagtens sige. — Nu kan De jo prøve paa at være ligesaa forelsket, som jeg.

Fru Selding
(leende).
Skal det være strax?

Lind.
De er oplagt til Spøg idag.

Fru Selding.
Jeg forsøger blot at følge med.

Lind.
De véd godt, Frue, at i det spøger jeg ikke.

Fru Selding.
Det véd jeg egentlig ikke. — Men hvis jeg ikke forstaar at skælne Spøg fra Alvor, saa er det Mændene, der har forvirret mine Begreber i den Retning. Forresten tror jeg, de staar sig bedst ved, vi tager deres Fraser for Spøg.

Lind.
Men det er mit Alvor, Frue.

Fru Selding.
Aa nej — ti nu bare stille! — De har lovet mig ikke mere at komme ind paa det.

Lind.

Men jeg hverken kan eller vil holde det. Det er meningsløst af mig at love sligt, naar jeg véd, jeg ikke kan. Jeg tænker jo mere paa Dem end paa alt andet. — Hver Time paa Dagen længes jeg efter Dem, efter Deres Stemme, Deres Dragt, Deres Gang, — og det skulde jeg ikke have Lov at sige Dem.

Fru Selding
(hurtig).

Nej, De maa ikke tale saadan — husk dog paa Nelly — husk, De har en yndig, ung Kone, som De forsynder Dem imod.

Lind.

Er det Synd at elske Dem, Frue? Jeg synes, det er Synd at lade være. — Nelly — naa ja — jeg er bunden — men det kan gøres om.

Fru Selding.

For Guds Skyld!

Lind
(tørt).

Nej — for Deres.

Fru Selding
(undertrykker et Smil).

Er dette Alvor?

Lind.

Ja, synes De ikke, det er alvorligt nok? Jeg er snart 40 Aar — Nelly 18. Jeg blev forelsket i hende en Dag, jeg traf hende hos Dem — hun var saa henrivende — jeg friede — fik Ja — og giftede mig. — Der har De hele Historien. — Og nu! — Frue, De mener vel ikke, fordi jeg har været honnet nok til at føle mig forpligtet ved et hovedkulds Frieri, jeg derfor aldrig mere maatte elske nogen anden Kvinde? Og dengang var De gift, ellers — nej — det var først senere — jeg vèd ikke, hvorfor jeg først nu finder Dem saa — naa ja — det er dette uforklarlige, som kommer —

Fru Selding
(afbryder).

— og gaar.

Lind.

Ja, hvis det blot vilde det! (Alvorlig). Men det gaar ikke, jeg er mere angreben, end De maaske tror. Jeg holder ogsaa lidt mere af Dem, end De vil forstaa. Jeg er adspredt i

mine Forretninger, fordi jeg længes efter Dem. Jeg er gnaven herhjemme, fordi jeg alle Øjeblikke maa se, hvad jeg har, og savne, hvad jeg ikke har; fordi alt her er tavse Fordringer, som jeg ikke kan opfylde. — Det er Komedie, lumpen, daarlig Komedie, hvor alt kun er Ord. — Er jeg Dem saa meget imod, Frue?

Fru Selding
(venlig — men trykket).

Nej vist ej — men —

Lind.

Kan De slet ikke holde af mig? De er kommet her næsten daglig, siden Deres Mand døde. — Hvorfor har De gjort det?

Fru Selding.

Jeg troede ikke, De kunde misforstaa det. Jeg har jo kendt Nelly, fra hun var Barn; vi er fra samme Fødeby, og hun holder af mig. Er det ikke Grund nok til vor Omgang? — Jeg synes, De maatte kunne være saa lykkelig med hende.

Lind
(tager hendes Haand).

Se paa mig — synes De, jeg sér ud til

at være en lykkelig Mand? Nej, tag ikke Deres Øjne bort — De skal se paa mig, at jeg taler Sandhed. — Jeg elsker Dem, — De er stærkere i mig end min Villie, end hele mit Væsen, som De har gjort afsindigt.

Fru Selding.

Nej — hold op — De maa ikke! — Jeg har ingen Ret til at høre Dem tale saadan. — De maa jo vide, jeg ikke elsker Dem. Lad det nu være sidste Gang; jeg skal tage det alt for en Spøg —

Lind
(afbryder).

— som De ikke har forstaaet. (Bukker og gaar op tilvenstre. — Lille Pause).

Tredie Scene.

Fru Selding. Nelly. (Senere) Dr. Lind.

(Nelly kommer fra Haven bagved Verandaen og blæser paa en Okarina — sér Fru Selding — og blæser videre, idet hun kommer frem).

Fru Selding.

Men kæreste Nelly, hvad er det dog for skrækkelige Toner?

Nelly.

Det er da morsomt — hør nu!

Fru Selding.

Nej, det er græsseligt — hvor har Du dog faaet den fra?

Nelly.

Jeg har laant den af Smedens Dreng her ved Siden af. Jeg kedede mig saa rædsomt igaar, og saa gav jeg mig til at snakke gennem Rækværket ind til Povl; han gik og blæste paa denne — saa fik jeg Lov at laane den.

Fru Selding.

Jamen — Du kan jo spille Klavér, det gør Du saa nydeligt.

Nelly.

Ja — nej — det kan jeg. — Det er morsommere at gøre noget, man ikke kan. Det er grusomt kedeligt at kede sig. Og hvad skal jeg bestille? Pigen laver Maden — Syjomfruen mine Kjoler, Lind tjener Pengene — saa er der jo ingenting tilbage for mig — andet end at kede mig, men det gør jeg ogsaa grundigt.

Fru Selding.

Og Din Mand? Din smukke Mand, som Du kaldte ham, eller var det »den dejligste paa Jorden«? Naar Du har ham, saa kan Du da ikke kede Dig?

Nelly.

Nej, men ham sér jeg næsten aldrig — han er i Byen hele Formiddagen — han har jo Konsultation fra 1—2, og herude har han ogsaa fundet sig en Mængde Syge. (Fortrolig) — Aa Du, og saa er han gnaven — det er naturligvis af at se paa al den Elendighed — han siger næsten aldrig et Muk — han gør ikke engang Kur til mig.

Fru Selding.

Naa ja, men det er noget, der forsvinder.

Nelly.

Saa? Det er kedeligt, for det er saa morsomt. Gjorde din Mand heller ikke Kur, efter I var bleven gift?

Fru Selding

(bliver lidt alvorlig — strax efter spøgende).

Jo — men ikke til mig.

Nelly.

Aa — nej hvor uforskammet — det er storartet! — Nej, det gør Viggo dog ikke.

Fru Selding.

Nej — det gør han vel ikke. (Lille Pause).

Nelly.

Véd Du, hvad jeg havde Lyst til?

Fru Selding.

Nej?

Nelly.

Til at forelske mig.

Fru Selding.

Det er Du vel?

Nelly.

Ja — a — naturligvis — saadan. Nej, det skulde være paa en anden Maade. Det skulde være noget med en Borg — Vindebro — og nedenunder Svalen en smuk ond Ridder, som man var bange for, men dog rædsom forelsket i —

Fru Selding
(med et hurtigt Blik).

Og saa Manden?

Nelly
(henkastet).

Ja, ham elsker jeg naturligvis ogsaa, men det er ikke saa morsomt. (Ryster paa Hovedet). Nej, han skal være bleg — sort, med et spodsk Smil, kold — lidt træt.

Fru Selding
(lér).

Ja, det maa være interessant. Sig mig, hvad er det for skrækkelige, gamle, ridderlige Bøger, Du læser i?

Nelly.

Det er Maries.

Fru Selding.

Hvem er Marie?

Nelly.

Stuepigen.

Fru Selding.

Stuepigen! Men Du gode Gud, har Du ingen andre Bøger end hendes?

Nelly.

Jo, men dem har jeg læst — Ingemanns Romaner og nogle andre »Bøger for Ungdommen«. — Viggo har lovet at købe mig nogle — men han glemmer det altid; det gør nu ikke noget, for Maries er udmærkede. — Men nu skal Du høre, hvad jeg gjorde forleden Dag, da Viggo var rejst; Du véd, han var et Par Dage i Helsingør. Jeg tog ind til Byen — op i vor Lejlighed og tog min Brudedragt paa, og saa lod jeg mig fotografere. (Tager et Billede op af Lommen). Se, er det ikke morsomt?

Fru Selding.

Nydeligt — hvad siger Din Mand om det?

Nelly.

Han har ikke sét det endnu — han skal først have det en Dag, naar han er rigtig sød. Tys! Der er han! (Gemmer Billedet).

Fjerde Scene.

Dr. Lind. Nelly. Fru Selding.

Lind

(oppe fra med nogle Breve i Haanden, spøgende).

De tier stille, naar jeg kommer, det var altsaa noget, jeg ikke maatte høre?

Fru Selding.

Ja, vi lagde Raad op mod Dem — det er sandt. Men De maa gerne vide, hvad det var. Der skal være Bal iaften oppe i Koncertsalen — ja, det véd De vel? (Rømmer sig). Sér De, det er egentlig derfor, jeg kom herind — for — hvis De skulde der, saa vilde jeg gerne følge med.

Nelly.

Aa ja, Viggo, lad os bare tage med! (Pludselig) Ja men, Ida, Du har jo Sorg endnu.

Fru Selding.

Aa, lidt let Sorg, det klæder netop godt.

Lind.

Ja, jeg har ikke noget imod det — men husk, Ejby kommer jo idag.

Nelly.

Saa kan han gaa med.

Fru Selding
(urolig).

Er Kandidat Ejby kommen til København?

Lind.

For et Par Dage siden — jeg traf ham

i Byen igaar — han rejser snart igjen — han har blot Forretninger derinde. Han har været længe borte nu.

Nelly.

Han tog vist fra Byen et Par Maaneder efter, vi var bleven gift — ikke sandt?

Fru Selding
(med skjult Bitterhed).

Ja, lige efter min Mands Død.

Lind
(pludselig alvorlig).

Ja, det er omtrent et Aar siden nu. Det var en forfærdelig Ulykke — den ulyksalige Fabrik!

Fru Selding.

Ja, det var dog godt, De var rejst med ham.

Lind.

Ja vist — men det hjalp jo ikke — der var ikke noget at gøre.

Fru Selding.

Nej, det var der jo ikke.

Nelly.

Nej. — (Lille Pavse). Gud véd, om jeg havde Lyst til at danse, hvis Du var død, Viggo!

Lind
(ligegyldig).

Ja, Gud véd!

Nelly.

Sikken Du svarer — man skulde tro, det var noget, der ikke vedkom Dig.

Lind.

Naar jeg først er død!? Nej!

Nelly.

Har Du virkelig Lyst til at tage paa Bal, Ida? Jeg troede nu forresten, Du savnede Din Mand rædsomt.

Fru Selding.

Rædsomt! Naa — det er nu saadant et stærkt Ord; jeg savner ham — men —

Lind.

Men De vil ikke være ved det, eller ogsaa morer det Dem at narre os lidt.

Fru Selding.

Nej!

Lind.

Jo, vist vil De saa. Jeg kan jo tydelig huske, hvor tilfredse og glade De og Selding var.

Fru Selding.

Sandt nok! Men derfor gaar jeg da ikke og græder nu.

Nelly.

Nej, man mærker ikke paa Dig, Du er bedrøvet.

Fru Selding.

Det er jeg hellerikke — og det er da absolut heldigt for mig. Det er ikke morsomt at gaa omkring og sørge. Og at jeg ikke er ulykkelig nu, det er jo netop af den samme Grund, som at jeg før var lykkelig.

Lind.

Nej, stop nu lidt — nu er Deres Mand død — før levede han, det er da ikke et og det samme.

Nelly
(lér).

Nu sidder Du fast. — Hør, hvorfor skammer Du Dig for at sige, at Du elskede din Mand?

Fru Selding.

Jo det gør jeg virkelig; for det er ikke sandt.

Nelly.

Men Gud, hvorfor tog Du ham da?

Fru Selding.

Det var jo netop derfor.

Nelly.

Fordi Du ikke elskede ham?

Fru Selding.

Ja!

Nelly.

Saa maa Du have kedet Dig rædsomt, og saa bare forelsket Dig lidt — det kan jeg forstaa, at man kan forelske sig af lutter Kedsommelighed.

Fru Selding
(til Lind).

Ja, hver har sine Grunde, ikke sandt?

Lind.

Det er udenfor min Praxis, Frue!

Fru Selding.

Saa? — Ja, se det har nu altid været mit Princip, at man ikke skal gifte sig med den, man elsker.

Lind.

Maa jeg spørge Dem, Frue, kjendte Deres Mand det Princip?

Nelly
(lér).

Fru Selding
(munter).

Nej, hvor kan De tro mig saa dum? Han skulde naturligvis tro, jeg holdt grulig meget af ham, ellers var jo det hele spildt. (Alvorligere). Men forstaar De ikke Fordelene ved et saadant Ægteskab? Naar man ikke elsker sin Mand, glider man saa let og jevnt igjennem; der er ikke noget, som generer, man krænkes og saares ikke saa let — og meget, som ellers vilde nedtrykke os, berører os da neppe. (Med dyb Alvor). Tror De, f. Ex., det er rart for en hengiven Kvinde at blive tilsidesat og forsømt,

medens Ægtemanden begunstiger en anden — at se Hjemmet blive stjaalet bort i Smaastumper — at vide Fortroligheden ude og selv nøjes med Ligegyldighed — at staa værgeløs overfor dette Ran af begyndt Lykke, ene i den grænseløseste Smerte med vigende Ungdom og død Uskyldighed? — Aa, saa heller aldrig have elsket sin Mand — saa mærkes alt dette ikke.

Lind

(bag Nellys Stol. Sér med et langt grundende Blik paa Fru Selding, gaar saa et Par Skridt bort).

Nelly

(eftertænksom).

Tror Du da virkelig, Ida, at der er saa slette Mænd? Det er vist ikke mange?

Fru Selding

(halvt spøgende).

Aa, man kan vente sig alt fra den Kant.

Lind.

De er streng, Frue! — Man kan vel ogsaa forudsætte lidt Kjærlighed?

Fru Selding.

Ih! Masser! — Men ikke Trofasthed.

(Til Nelly) Naa, vi kan jo hellerikke elske den samme Mand altid, vel?

Nelly
(leende).

Jeg véd ikke — nej, det kan vi vel ikke.

Lind
(bider sig irriteret i Læben).

Fru Selding
(smiler drillende til Lind).

Nej — vi maa naturligvis ogsaa skifte.

Lind.

Det mener De nu slet ikke, Frue!

Fru Selding.

Jo — tildels.

Lind.

Ja, ja, men saa Deres Principper? Med dem tør De jo ikke elske.

Fru Selding.

Nej — nej — nej! — Det er kun Ægtemanden, der ikke skal elskes — ellers vil jeg ikke undvære Kjærlighed — den skal blot holdes udenfor Ægteskabet.

Lind.

Den ulykkelige Mand!

Fru Selding.

De sagde jo før, at han altid var forekommet Dem saa lykkelig og tilfreds.

(Lind og Nelly lér).

Fru Selding.

Dér sér De. Indrøm nu, mine Teorier er gode og brillant kan klare sig i Praxis.

Lind.

Næ — jeg er vis paa, De ikke har publiceret de Principper, før De blev gift.

Fru Selding.

Jo, jeg har altid været et underligt Menneske.

Nelly.

Saa kan jeg ikke begribe, nogen Mand turde fri til Dig. Han maatte jo vide, at naar Du sagde »ja«, brød Du Dig ikke om ham.

Fru Selding.

Aa, bare man fortæller en Mand, man

elsker ham, saa tror han det — han er altfor forfængelig til at tvivle om det.

Nelly.

Du er frygtelig morsom Ida — men er det Alvor eller Spøg? Hvis det er Alvor, saa synes jeg, Du maa have levet i en Slags Løgn.

Fru Selding.

Naa, saadan en fredelig lille Løgn, den er da bedre end en evig skændende Sandhed. — Det er kun min Opfattelse — enhver maa jo bunde i sine egne Meninger.

Lind.

Nogle drukner i dem.

Fru Selding.

Maaske.

Nelly
(rejser sig).

Saa vil jeg hellere sletingen have. — Disse færdige Meninger — uf! (ryster paa Hovedet og trækker paa Næsen). De er bare til Ulejlighed, naar man har Lyst til noget, som man mener er forkért. — — Der er Ejby! — Nej! hvor han sér alvorlig ud.

(Man sér Ejby komme nede i Haven).

Lind.

Den gamle Skeptiker — det tror jeg; se, hvor han slæber paa sin Skygge.

Fru Selding.

Ja, den løber man ikke fra — om man rejser nok saa langt.

Lind
(imod Ejby).

Goddag, gamle Ven! Velkommen herude!

Femte Scene.

Ejby. De Forrige.

Ejby.

Tak, det er et godt gammelt dansk Ord. (Til Nelly). Goddag, Frue!

Lind.

Fru Selding kender Du jo? Gammel Bekendt.

Ejby.

Jo. (Vil række sin Haand ud, men stanser, da han mærker, hun ikke vil se det). Der er for Resten intet,

der tager mere Skade ved Bortrejser end Bekendtskaber — dem finder man sjeldent i samme Orden ved Hjemkomsten.

Fru Selding.

Det maa vel netop tiltale Hr. Ejby; De har jo en Skræk for vedholdende Følelser.

Ejby.

Ja, Gud fri mig — de kan være svært trættende — navnlig naar de frabedes; — men, Frue, jeg beklagede heller ikke det Tilfælde, at mine Bekendtskaber kunde være kommet i Uorden — jeg antydede blot en saadan Mulighed.

Lind.

Saa! Begynder De nu, hvor De slap?

Fru Selding
(med et tvungent Smil).

Der slap vi ikke, Hr. Doktor.

Ejby.

Nej, det sidste var saamænd et Haandtryk og et fredeligt »Farvel«.

Fru Selding
(med skjult Bitterhed).

Og det næstsidste? —

Ejby.

— Var en Kondolation i Kirkeporten.

Nelly
(til Ejby).

Jeg troede ikke, De kunde bekvemme Dem til at gaa i Kirke?

Ejby.

Det er ogsaa det »næstsidste«, jeg vilde gøre.

Nelly.

Og det sidste?

Ejby.

At gifte mig!

Nelly
(tvivlende).

Aa! (gaar hen til Fru Selding og tager hende under Armen).

Lind.

Du er uforbederlig. Siger Du endnu, at det mest moralske er »fri Kjærlighed«?

Ejby.

Moralske! Lad dog være at tale til mig

om Moral — hvad er det? Jeg véd slet ikke mere, hvad der menes med det? — Og Du véd, jeg hader alt, hvad der er abstrakt.

Lind.

Mon et Glas Tokajer er konkret nok for Dig? Nelly! (Taler videre sagte med hende).

Nelly.

Ja, nu skal jeg sige det. (Idet hun gaar, trækker hun Fru Selding i Kjolen; de gaar et Par Skridt mod Huset; hviskende): Hør, han ligner egentlig den blege Ridder under Svalen, som jeg havde Lyst til at forelske mig i.

Fru Selding
(forskrækket).

Tag Dig iagt — han er farlig.

Nelly.

Aa, pyt! (Løber ud — kommer strax tilbage og holder sig i Baggrunden tilligemed Fru Selding.)

Lind.

Naa, hvordan gaar det saa med dine Forretninger? Skal Du være Byfoged og Birkedommer?

Ejby.

Nej Tak! Det kunde forresten heller ikke nytte, det er altid forudbestemt; -- der findes i Reglen en eller anden (satirisk) forgemt Kancellist eller »forulykket« Gesandt, som skal puttes ind i et Embede; han skal have gode Indtægter og afblegede Kundskaber — og saa er det, man bliver Fuldmægtig. (Lunt) Det er slet ikke saa tosset indrettet.

Lind.

Hm! Det gaar nok saadan, hvad man kalder »lidt blandet« til. Det forbavsede mig for Resten svært, at Du tog paa Landet, Du Bysmenneske!

Ejby.

Aa, jeg var træt af det herinde — jeg gad ikke mere sidde deroppe i Generaldirektoratet — hele det Skattevæsen ærgrede mig; — foreløbig er jeg meget godt tilfreds dér, hvor jeg er.

En Pige

(kommer med en Bakke med Vin og Glas, sætter den paa Bordet under Træet.)

Lind.

Kom nu og faa et Glas — »unter den Linden« — et dejligt Træ, hvad?

Ejby
(blaseret).

Ja, i Maaneskin! — Og saa med en Kvinde i hvidt Slør.

Lind
(skænker).

Naa! Saa Du har ikke glemt hende endnu?

Ejby.

Hvem? Hvad for en hende?

Lind.

Aa, Kyniker! Skaal for hende!

Ejby
(lér).

Hvad Pokker er det for en »hende« Du taler om?

Lind
(lun).

Hende i Brudedragten.

Ejby
(farer op).

Tys, er Du gal? — Du —

Lind
(munter).

Vær Du rolig, jeg véd saamænd ikke, hvem det var — jeg har ikke sét det.

Ejby
(sér sig uvilkaarlig om).

For Pokker! Hvad véd Du da? Hvad véd Du? Svar!

Lind.

Se, se, skal det være saa hemmeligt?

Ejby
(utaalmodig).

St! Kan Du ikke sige, hvad det er, Du véd?

Lind.

Jo, jo! — Vinter, som boede lige overfor Dig, har sét det og fortalt mig det.

Ejby.

Hvad for noget?

Lind.

At han en Nat stod og kiggede Stjerner — og Du kom forsigtig ud ad din Gadedør — saa' Dig om til alle Sider og lod saa skynd-

somst den hvide Dame — sér Du, Blæsten har nok været indiskret og blæst Overstykket tilside — altsaa den »hvide« forsvandt i en Droske, som ventede udenfor — dèr har Du Historien.

Ejby
(mørkt).

Kendte han hende?

Lind.

Nej, det var jo umuligt — hun var jo helt tilsløret — hvidt tilsløret. Vinter sagde Skam, hun var i Brudedragt.

Ejby.

Fordømt at nogen har sét det!

Lind.

Naa, hvad! Et lille natligt Eventyr — skal det være saa hemmeligt? Det er da ikke det første, véd jeg.

Ejby.

Det er noget helt andet, dette — det maa aldrig opdages, hvem hun var. Forstaar Du? Du maa aldrig gaa paa Spor efter det.

Lind.

Nej — nej. — — Gift?

Ejby.

Ja!

Lind.

Dydig?

Ejby.

Ja!

Lind.

Hm! En underlig Ide at klæde sig i sin Brudedragt.

Ejby.

Aa! Jeg havde hende fotograferet i den og ønskede at se hende selv — voilà tout; men lad os ikke tale mere om det. I det Hele taget maa Du slet ikke tale om det. Det er ogsaa en fordømt Manér, vi Mandfolk har med at snakke om den Slags Ting.

Lind.

Ja, det gør vi nu engang. Men skal vi drikke paa hende alligevel? (De klinke.) (Lille Pavse.) Vil Damerne ikke drikke med os?

Nelly
(til Fru Selding).

Vil Du have noget?

Fru Selding.

Tak, lidt Sodavand. (De gaar frem og drikker.)

Nelly.

Skaal!

Lind
(sér paa sit Uhr).

Død og — jeg kommer nok aldrig til mine Syge idag. — Jeg maa Skam gaa — undskyld — saa overlader jeg Dig til to smukke Damer.

Ejby.

De Vilkaar er strenge nok.

Lind.

Aa, Du kommer vel over det. Naa, Farvel saalænge. Farvel, Frue! (Gaar.)

Sjette Scene.

De Forrige undtagen Dr. Lind.

Nelly
(løber hen og raaber efter ham; imidlertid sér Ejby og Fru Selding undersøgende paa hinanden. Fru

Selding tager stadig Øjnene bort.) Husk saa Billetterne til iaften! (Til Ejby.) De skal med paa Bal iaften — vil De ikke?

Ejby.

Jeg paa Bal! Hvad skulde jeg dog dèr?

Nelly.

Danse med os to.

Ejby.

De véd jo ikke, om Fru Selding vil danse med mig — og desuden har jeg ingen Kjole med herud.

Nelly.

De kan laane Viggos, han har to.

Ejby.

Lad gaa da! (Tager Cigaretter frem), Vil Damerne ikke ryge — eller har De forsaget Djævlen og alle hans Gerninger?

Fru Selding.

Ikke helt.

Nelly.

Fy! saadan noget maa De ikke sige.

Ejby.

Hvorfor?

Nelly.

Det er at spotte Gud.

Ejby
(smiler).

At tale om Djævlen? — De véd nok, hvad Hjertet er fuldt af, løber Munden over med.

Nelly.

Nej, lad være! — Giv mig saa en Cigaret.

Ejby
(byder Cigaretter; de tænder).

Nu skal jeg se, hvorledes Cigaretter virker paa Damerne. (Lidt efter til Fru Selding). Paa Dem beroligende, man kan saa tydelig mærke den velgørende Ro.

Fru Selding.

Aa ja — det hjælper.

Ejby.

— Og paa Dem, Fru Lind — opmuntrende, tror jeg?

Nelly.

— Naar jeg keder mig — det er rigtigt — og nu paa Dem.

Ejby.

Ah, paa en Maade erotisk — jeg mener — — — det minder lidt om Kvinder.

Nelly.

Hvorledes det?

Ejby
(med Hensigt).

Man udsøger sig én — fører den til sine Læber — suger det ene nydelsesfulde Drag efter det andet, til den brænder ud.

Fru Selding
(bleg).

Og saa?

Ejby.

Saa? Saa tænder man en ny.

Nelly
(sér forbavset paa ham; lægger Cigaretten).

Fru Selding
(ubehersket).

Hvor skammeligt! (Kaster Cigaretten.)

Ejby
(for sig).

Ah! (Højt). Ja—a.

Nelly.

Det var vist ikke Deres Alvor.

Ejby.

Mit? Nej! — Men manges. — Troede De, jeg var saa slem?

Nelly.

Ja, — hør, De ligner Mefistofeles noget.

Ejby
(lér).

Det maa være Hageskægget.

Fru Selding.

Aa ja, det er ligesaa tilspidset som Deres Tale.

Ejby
(bukker).

Det glæder mig, De forstaar den endnu.

Fru Selding.

Ja, lidt husker man jo altid. — Men jeg

gaar nu, Nelly. — Jeg maa se lidt til Toilettet iaften. — Henter I mig — eller —

Nelly.

Ja, naturligvis. Uh, hvor jeg glæder mig — det bliver morsomt.

Fru Selding.

Maaske. Paa Gensyn! Aa nej, bliv blot.

(Gaar hurtig.)

Syvende Scene.

Nelly. Ejby.

Nelly.

Kan De ikke lide Fru Selding? Hun er saa god.

Ejby.

Hvor falder De paa det?

Nelly.

Jo, De er saa underlige mod hinanden.

Ejby.

Fru Selding er lidt mistroisk — det er jeg med — altsaa snarere et Mødepunkt. Man maa virkelig være mistroisk, Frue!

Nelly.

Hvorfor det? Saa nyder man jo slet intet?

Ejby.

Hvem siger, man skal det?

Nelly.

Nej, men man vil dog.

Ejby.

Naah! Det jevnt rolige — ingen store Glæder — ingen store Ærgrelser.

Nelly.

Det er saa kedeligt — og saa ædrueligt. — Jeg kan ikke udstaa at skulle være forsigtig; naar man saadan altid skal tænke først, saa véd man jo i Forvejen, hvad det bliver til — det vil sige, saa bliver det slet ikke. — Nej, paa den Maade havde man jo aldrig nogen Glæde i Verden.

Ejby.

Det maa man ogsaa vænne sig af med. — Fordringerne daler efterhaanden. — Man maa tage lidt filosofisk paa Livet.

Nelly.

Derfor bliver man ikke anderledes. Jeg har saamænd ogsaa læst Filosofi.

Ejby
(med komisk Forbavselse).

Har De? Hvad har De saa læst?

Nelly.

Søren Kirkegaard.

Ejby
(smilende).

Det har vist været en daarlig Udgave.

Nelly.

Hvorfor driller De mig?

Ejby.

Det gør jeg ikke — det er De altfor elskværdig til — og smuk.

Nelly.

Hvor De er ækel! — Jeg er forresten slet ikke smuk — og det er jo ogsaa ligegyldigt.

Ejby.

Nej, nej — jeg holder meget af smukke Damer.

Nelly.

Ja, det har De jo Lov til.

Ejby.

Har jeg? (Lægger sin Haand paa hendes).

Nelly
(lér).

Hør — er De farlig? — Det siger man.

Ejby.

Saa! — Er De nysgerrig?

Nelly.

Ja, det er jeg rigtignok.

Ejby.

Som alle Kvinder. (Pavse. Ejby sér paa Nelly).

Nelly
(forvirret).

Hvorfor siger De ikke noget?

Ejby.

Jeg sér paa Dem.

Nelly
(koket).

Nu er der maaske noget, som De gerne vilde vide?

Ejby
(blaseret).
Naa, — jeg véd det godt.

Nelly.
Saa? (Pavse, hvorunder Ejby stadig sér paa Nelly).

Ejby.
Hvorfor siger De nu ikke noget?

Nelly.
Jeg tænkte.

Ejby.
Hvorfor grubler De paa det? De er jo dog temmelig sikker paa det.

Nelly
(forvirret).
Nej! — (lér). Aa, De véd jo slet ikke, hvad jeg tænkte paa.

Ejby
(sikker).
Jo, det var det — ikke sandt?

Nelly
(lér tvungent).
Jo, det var det. (Springer op). Nej, det kan jeg ikke holde ud.

Ejby.

De er nervøs?

Nelly.

Nej, jeg er saamænd ikke, men De er saa underlig.

Ejby.

Nu skal jeg være god igen. — — Hvad skal vi saa tale om? De skal begynde.

Nelly.

Puh! Det er saa varmt! (Tager sit Lommetørklæde og vifter sig med det, derved falder Fotografiet ud).

Ejby
(bøjer sig ned).

Der faldt et Portræt.

Nelly
(kaster sig paa Knæ og vil ogsaa tage det).

De maa ikke se det.

Ejby.

Men jeg holder paa det. De maa bede pænt.

Nelly
(lægger sine Hænder ovenpaa hans og siger bedende):
De maa ikke.

Ejby.
Hvor De har smukke Hænder!

Nelly
(slaar efter ham).
Fy!

Fjby.
Og Brillanter i Ørerne!

Nelly.
Lad mig nu faa det.

Ejby.
Saa De gaar med hemmelige Portræter; sig mig, hvis det er.

Nelly
(lér).
Mit!

Ejby.
Ah — ja vist — maa jeg se?

Nelly.

Naa, ja — men De maa ikke sige det — det skulde være en Overraskelse for Viggo.

(De rejser sig.)

Ejby

(giver Billedet tilsyneladende ligegyldigt tilbage).

Tak; meget kønt.

Nelly.

Ja, Dragten er køn, ikke? (De sætter sig.) Synes De ikke, det hvide klæder mig?

Ejby.

Fortryllende — især Sløret, jeg har en Svaghed for hvide Slør.

Nelly

(koket, naiv).

Saa burde De anskaffe Dem et Billede i Deres Værelse med langt hvidt Slør.

Ejby.

Hvem skulde det forestille?

Nelly.

Aa! En Dame, De var forelsket i.

Ejby.

Det er ikke saa let at blive forelsket.

Nelly.

Aa jo — det synes jeg — det kan man sagtens.

Ejby
(lidt efter; nærmere).

Maa jeg?

Nelly
(lidt forskrækket).

Hvilket?

Ejby.

De forstaar mig godt. — Giv De mig Billedet med det hvide Slør.

Nelly
(usikker).

Hvad vil De med det?

Ejby.

Have det i min Stue, som De sagde.

Nelly.

Nej, det tør jeg ikke.

Ejby.

I min Lommebog da? (Tager den frem).

Nelly.

Naa ja — jeg kan jo give Viggo et andet. (Giver ham Billedet; rækker Haanden ud efter Bogen). Maa jeg se — Herrelommebøger er saa interessante. Hvad har De dèr?

Ejby
(tager hendes Haand).

En yndig lille Haand, som fortjener Tak for det, den nylig gav. (Kysser hendes Haand).

Nelly
(trækker urolig Haanden tilbage og rejser sig).

Ejby.

Hvorfor gaar De, Frue? Blev De bange? Herregud, har De aldrig faaet et Haandkys før? Det er da besynderligt, at Damerne altid skal lægge saa megen Betydning i en saadan uskyldig Bagatel; men naturligvis, naar det generer, saa trækker jeg mig ind i min Skal, ligesom en anden gammel Snegl.

Nelly
(mismodig; stammende).

Nej — det — nej — jeg ménte ikke — jeg

blev virkelig ikke bange — men jeg troede ikke, jeg vidste ikke, om det passede sig — ellers saa —

Ejby.

— ellers havde De ikke noget imod det? Bevares, hvor den ene Kvinde dog ødelægger den anden med al den velsignede Velopdragenhed. Ja, det er ikke let at være Menneske! (Nelly har hele Tiden ikke sét paa Ejby; nu gaar han hen og rusker hende let i Haanden). Naa! Nu er det glemt! Hvad skal De saa have paa iaften? Hvidt?

Nelly.

Hvorfor hvidt? Kan De saa godt lide hvidt?

Ejby.

Ja, det er altid et Surrogat.

Nelly.

Jeg forstaar ikke.

Ejby.

Nej, for De er saa velopdragen. (Tager sin Overfrakke og Hat.) Ja, nu gaar jeg, Frue! altsaa

paa Gensyn iaften! — Jeg kommer og laaner Kjolen.

Nelly.

Ja, kom nu ikke for sént.

Ejby

(bukker og gaar).

Nelly

(sér et Øjeblik efter ham, stryger sig henover Panden og gaar saa op).

Tæppet hurtigt.

ANDEN AKT.

Første Scene.

(Scenen: Hos Dr. Lind. Stor Havestue med aabne Døre ud til Verandaen. Nelly i et Es, gynger og vifter sig. Ejby staar ved Siden af.)

Ejby
(tager Viften).

Skal jeg?

Nelly.

Ja, ganske langsomt — og saadan, at Dunene hver Gang strejfer Kinden. — Saadan — ja.

Ejby.

Hvem skulde tro, De kunde være saa raffineret.

Nelly.

Aa! — Det er saa dejligt. — De skulde bare vide det — det gyser varmt — (lér) véd De, hvordan det er?

Ejby.

Nej!

Nelly.

Vil De prøve? — Jo, De skal. — Sæt den Stol herhen — hélt hen, saa jeg kan naa Dem — og luk saa Øjnene. (Ejby flytter en Stol hen, sætter sig og lukker Øjnene; Nelly vifter ham). Se saadan!

Ejby.

De sagde jo, jeg skulde lukke Øjnene.

Nelly
(slaar ham med Viften).

Aa De. — Er det ikke dejligt?

Ejby.

Saa viftende blødt er Kvindesind,
Til og fra, som Rødme paa Kind.
Saa æggende tæt,
Saa vigende træt,
Saa smidig, som sagteste Vind.

(Aabner Øjnene. — Nelly er stanset og sér nysgerrigt

paa ham. Ejby sér ogsaa paa hende og tager hendes Haand.) Jo, det er sandt! (Slipper derpaa Haanden temmelig ligegyldigt og rejser sig. (Lille Pavse.)

Nelly.

Hvor De er underlig!

Ejby.

Det bliver man efterhaanden.

Nelly.

Har De da ikke altid været saadan?

Ejby.

Saadan! Jo, det har jeg vist.

Nelly.

Saa har De vist gjort mange Kvinder ulykkelige?

Ejby.

Hvorfor ikke lykkelige!

Nelly.

Lykkelige? (Ryster tankefuld paa Hovedet). Nej — man er ikke lykkelig hos Dem.

Ejby
(alvorlig).

Aa jo, Frue, én og Anden har dog været det.

Nelly.

Men saa alle de andre?

Ejby.

Der har ikke været saa mange.

Nelly.

Jo, jo. Alene Deres Stemme — den er saa stille, saa hemmelighedsdyb — blot De taler, saa kunde man græde.

Ejby.

Saa maa jeg jo tie stille.

Nelly.

Nej!

Ejby.

Ellers græder De jo.

Nelly
(holder Øjnene nedslagne).

Nej!

Ejby
(spøgende).

De kan saamænd heller ikke græde — der skal ogsaa en vis Øvelse til det — og den har De jo heldigvis ikke.

Nelly.

Aa, jeg synes slet ikke, det hele er saa dejligt.

Ejby
(opmærksom).

Det troede jeg for Resten.

Nelly.

Nej, det er rigtig utaalelig kedeligt — altsammen.

Ejby.

Naa — ikke altsammen.

Nelly.

Hvad er rart da?

Ejby
(dæmpet, blaseret).

At have to bløde Arme om sin Hals, at mærke dem lukke sig om Ens Nakke, og føle

sin Magt i deres sagte Tryk, — saadanne Øjeblikke er Livet værd — men det er ogsaa snart det eneste.

Nelly
(efter en kort Tavshed, undvigende).

Aa, hvor man bliver træt af at ligge i den Stol! (Vil rejse sig, Ejby holder Stolen stille saalænge; imidlertid er Dr. Lind kommen ind fra Haven og sér Ejby bøjet over Stolen).

Anden Scene.

De Forrige. Dr. Lind.

Lind
(tvungent livlig).

Naa, saa Du gynger min Kone — ja, det kan jo være ret underholdende, (Nelly er sprunget forvirret op) men hun kan ellers ikke taale det.

Ejby
(rolig).

Godmorgen, min glade Ven! — Er De svimmel, Frue?

Nelly.

Aa nej, slet ikke.

Lind.

Du klager da tidt over Svimmelhed.

Nelly.

Ja, — men ikke af at gynge lidt.

Lind.

Naa, ja saa gyng I bare væk — men skal vi ikke have noget Frokost først, jeg er sulten.

Nelly.

Jo, vi har kun ventet paa Dig. — Du blev længe borte idag.

Lind.

Har I savnet mig?

Ejby
(elskværdig leende).

Jeg ikke!

Lind.

Du er ikke synderlig galant.

Ejby.

Jo — mod Din Kone.

Nelly.

Hvordan er det med Mortensens lille Dreng?

Lind
(gaar op og ned).

Han er død inat. Her var Bud efter mig, mens vi var ude.

Nelly.

Aa, det var da skrækkeligt! Bare Du havde været hjemme.

Lind.

Naar vi var gaaet i ordentlig Tid, havde Budet truffet mig — og jeg var maaske kommen tidsnok; men Du var jo saa optaget — havde ikke Lyst til at tage hjem.

Ejby.

Naa, min liberale Ven, Du som ellers aldrig er gnaven; jeg synes, Du er ubehagelig mod Din Kone.

Lind.

Ja, naar man ikke skulde være det hjemme, saa fik man jo aldrig Lov til at være det.

Ejby.

Ja, Gud hjælpe os for de liberale Mænd som Ægtemænd!

Nelly.

Vær nu ikke saa tvær, Viggo — det er da sjeldent, vi er ude — og jeg morede mig saa dejligt.

Lind
(spydigt).

Ja, det tvivler jeg ikke paa. — Det var den Frokost. (Til Ejby.) Du spiser vel med?

Ejby.

Tak, jeg har spist paa Hotellet. Men jeg vilde derimod gerne have min Frakke, Du. — Du sér, jeg møder i Kjole.

Lind.

Aa, javel, det er sandt.

Nelly.

Det havde De nok næsten glemt. — Nu skal jeg hente den. (Gaar.)

Lind.

Hvad har Du saa travlt med?

Ejby.

Jeg maa til Byen. Damperen gaar om lidt; men jeg kommer igen i Eftermiddag — hvis I vil have mig?

Nelly
(kommer med Frakken).

Værs'go! Jeg skal nok vende mig om saalænge.

Ejby
(skifter, lægger Kjolen fra sig).

Er det Frierkjolen eller Bryllupskjolen?

Lind.

Jeg véd saamænd ikke.

Ejby.

Naa — tak for Laan — nu har der banket to Hjerter bag den — det er maaske derfor, Foret er gaaet itu. Færdig, Frue! (Nelly vender sig). Og Farvel saalænge!

Nelly.

Hvorlænge?

Lind
(spydig).

Aa, kun 5 – 6 Timer!

Nelly
(mærker det ikke).

Naah! Farvel! Se nu rigtig paa Kysten; den er saa smuk om Morgenen, naar den varme, hvide Luft ligger tæt over den. (Med Betydning). Den ligner en Skønhed med hvidt Slør.

Lind
(studser).

Ejby.

Jeg skal nyde det, Frue. (Man hører Dampskibspiben). Naa, der er det, nu kniber det — min Overfrakke og min Lommebog! (Tager Kjolen). Nej, den er vist i Overfrakken. (Kaster hurtig Kjolen, saa den falder paa Gulvet; Lind giver ham Overfrakken, Nelly Hatten). Tak! Farvel!
(Gaar hurtig.)

Lind og Nelly.

Farvel! Farvel!

Tredie Scene.

Dr. Lind. Nelly.

Lind
(efter en kort Tavshed).

Det ligner ikke noget at tage hans Frakke

herud — istedetfor at lade ham gaa ind i mit Værelse. Det saa' noget mærkeligt ud, maa jeg sige Dig.

Nelly.

Jeg saa' jo ikke paa ham.

Lind.

Visvas med at se — det var taktløst — og før, da jeg kom hjem — tror Du, det var korrekt at ligge dér i Gyngestolen og flirtere?

Nelly.

Flirtere! Uf, for et ækelt Ord — og korrekt, sikke underlige Ord Du hitter paa.

Lind.

Ja, de passer netop — igaar Aftes ligesaadan; man gaar ikke en hél Aften med én Herre.

Nelly.

Saa kunde Du jo have kommet hen og danset med mig; det var akkurat én Gang, vi dansede sammen.

Lind.

Aa, det er slet ikke det — men der var vel flere Herrer end Ejby.

Nelly.

Ja, — men Du selv? — Du dansede ogsaa kun med Jda og — Frk. Blom.

Lind.

Det er noget ganske andet, hvad jeg gør. Jeg kan gøre, hvad Pokker det skal være — jeg er Mand. — Damer maa tage Hensyn, især gifte Koner, ellers gaar det ud over deres Mænd.

Nelly
(ilde berørt).

Over deres Mænd? — Aa, det er derfor, vi skal være forsigtige! Det er altsaa ikke vort Rygte, I er ængstelige og omhyggelige for. Ja saa — saa forstaar jeg Jeres store Omhu. — Skal vi saa spise Frokost?

Lind
(tager Kjolen op).

Tag den med. Han sagde, Foret var itu. (Sér efter). Ja, min Sandten, det maa Du gøre istand. (Sér efter paa den anden indvendige Side). Saa, nu fik han alligevel ikke Lommebogen. Her ligger den jo. (Tager den frem).

Nelly
(urolig og angst).

Han sagde jo, den var i Overfrakken. Kom, skal jeg gemme den til siden?

Lind.

Du? Hvorfor skulde Du det?

Nelly
(forvirret).

Aa, jo — for det er jo ikke vist, at Du er hjemme, naar han kommer.

Lind.

Naa, saa kan han jo vente. Vi holder ikke meget af, at vore Lommebøger er i Damers Hænder.

Nelly.

Du maa ikke tro, jeg vilde se i den — det kunde aldrig falde mig ind — det gør man da ikke — vel? — Ja, Du heller ikke.

Lind.

Naah! I en Vens Lommebog — det gjorde da ikke stort.

Nelly.

Jo, det var ikke rigtigt — men gem den. Skal jeg lægge den ned i Skrivebordet? Man kan jo aldrig vide, hvad der er i.

Lind
(lidt mistroisk).

Nej, men det kunde være morsomt at faa det at vide. (Lader, som han vil lukke den op.)

Nelly
(ivrig).

Nej, Viggo, dog! Det har Du ikke Lov til — hører Du! — Du maa ikke.

Lind.

Hvad vedkommer det Dig? (Vil aabne den.)

Nelly
(springer til, holder med begge Hænder paa den).

Nej, fy! Det er en stor Skam — hører Du! — Du maa ikke se. — Du maa ikke.

Lind
(skyder hende bort).

Nu vil jeg se. (Tager nogle Papirer ud, sér kke i dem). Ah! et Portræt! — Dit?

Nelly
(ængstelig).

Ja — jeg gav ham det — —

Lind
(har bemærket Brudedragten, skrigende).

Du! — Du! —

Nelly.

Ja! — Du maa ikke se saa vred ud, Viggo. — Jeg vilde have sagt det til Dig engang — men ikke endnu.

Lind
(stirrer maalløs af Raseri paa hende).

Altsaa Du!

Nelly
(hændervridende).

Ja, ja, men jeg fortryder det jo, det burde ikke være skét — nej, men — det kom saadan over mig — ganske af sig selv — aa, jeg véd ikke, hvor det kunde falde mig ind. — (Strækker Hænderne ud). Glem det — Viggo — glem det! Jeg holder jo kun af Dig — det er sandt — nej, — Du maa ikke se saadan paa mig, Viggo! (Griber hans Haand).

Lind
(støder hende heftig fra sig).

Gaa! — Vent! (Nelly stanser bedøvet). Hvorlænge er det siden?

Nelly.

At han fik mit Portræt?

Lind
(heftig).

Forstil Dig ikke — svar mig — jeg vil vide det.

Nelly.

Hvad vil Du vide?

Lind.

Tag Dig iagt — eller ved Gud, jeg slaar Dig, Du Tøjte!

Nelly
(udstøder et kort, forfærdet Skrig og gaar nogle Skridt tilbage).

Aa! Gud!

Lind
(hæst).

Det var altsaa, da jeg var rejst.

Nelly.

Ja, det vil sige — da —

Lind.

Jeg bryder mig ikke om Forklaringer. Jeg kender det hele. Ejby har selv fortalt mig det.

Nelly.

Har han?

Lind.

Det var altsaa derfor, han vilde til Kjøbenhavn igen — det var hans Forretninger — — aa — — at skænde mit Hjem, mit Navn! Hører Du mit Navn. — Det var hæderligt, da Du fik det — nu raabes det ud paa Gader og Caféer. Mit Hjem, som jeg har arbejdet for og været stolt af — det har Du ødelagt — nu gribes der paa det af fremmede, grove Hænder — — aa, at Du har vovet det — som Du har levet og løjet her — Gaa — jeg vil ikke se Dig — ikke en Time længer vil jeg have Dig her — gaa!

Nelly
(stille).

Jeg skal gaa. — Jeg vil kun spørge Dig om noget først — er Du slet ikke bedrøvet?

Lind.

Lad mig være fri for dine Talemaader — gaa, eller jeg jager Dig bort.

Nelly.

Det behøves ikke, jeg skal nok gaa. Hvorfor skulde jeg vel blive? — Naar Du ikke er bedrøvet, saa elsker Du mig ikke mere — og derfor vil jeg gaa. (Ind til Venstre).

Lind
(tager sin Hat og gaar ud til Højre).

Fjerde Scene.

Nelly. Ejby.

Nelly
(kommer i Overtøj, sér sig omkring, sér paa Knagen ved Døren, at Tøjet er borte — lytter ved Linds Dør — sér derind). Gaaet! (Gaar mod Havedøren). (Ejby kommer, hun flygter for ham). Hvad vil De?

Ejby
(forundret).

Hente min Lommebog — men hvad fejler De?

Nelly.

Ingenting. (Gør nogle Skridt mod Udgangsdøren; stanser). Saa skammeligt De har forraadt mig! (Med lidt Skælven i Stemmen). Hvor kunde De nænne det? (Heftig.) De har løjet — løjet! — De er slet, ussel! (Gaar.)

Ejby

(hurtig efter hende, tager hende i Armen).

Nej, Frue! De maa blive lidt endnu. — Det Ord maa De tage tilbage først. Hvad er det, De beskylder mig for?

Nelly.

Slip mig — jeg vil ikke have, De rører ved mig. (Skælvende). De maa ikke røre ved mig. — Aa Gud! (Brister i Graad).

Ejby.

Sig mig, hvad der er i Vejen; eller lad mig først sige Dem, at jeg intetsomhelst har sagt, som har kunnet saare Dem — ikke til noget Menneske. Jeg er ingen Slyngel, og De behøver ikke at fortryde den Venlighed, De har vist mig.

Nelly
(usikker).

Men hvad har De da fortalt Lind om Dem og — mig?

Ejby.

Ikke et Ord — og Frue — der er jo heller ikke noget at fortælle om os to.

Nelly.

Jeg véd ikke — jo, nej — men han sagde, De havde fortalt ham alt.

Ejby.

Hvadfor alt? Ieg begriber ikke et Muk af det Hele.

Nelly.

Han har sét mit Portræt — det i Brudedragten — i Deres Lommebog. (Bevægelse hos Ejby) Og saa vilde han ikke høre paa mig — han sagde, De havde fortalt ham det; — men hvad er det — De er urolig og alvorlig — hvad har De sagt?

Ejby.

Det kan jeg ikke sige Dem, Frue; men her er noget meget galt.

Nelly.

Jo, jo, sig det blot. — Jeg skal ikke blive vred.

Ejby.

Jeg har ikke sagt noget om Dem.

Nelly.

Hvem skal jeg nu tro?

Ejby.

Os begge.

Nelly.

Ja, men saa forklar mig da —

Ejby.

De er saa ung, Frue, De kan ikke forstaa mig.

Nelly.

Jo, jo!

Ejby.

Jeg har sagt noget om et Portræt — ogsaa med Brudedragt — men ikke om Deres — det hele er en Fejltagelse — et ulykkeligt Sammentræf.

Nelly.

Ja, men, hvad tror han om mig, siden han jager mig bort?

Ejby.

Dem? Det er skammelig Uret — og dog — naar han tror — sér De, Frue, den anden — nej — det er ikke noget for mig at fortælle Dem. — Jeg skal tale med Lind, saa ordner det sig nok.

Nelly.

Aa, jeg forstaar det godt. — De har fortalt ham — et Eventyr, De har havt, uden at nævne hendes Navn — og nu, han finder mit Portræt, saa tror han denne anden er mig, ikke sandt?

Ejby.

Omtrent.

Nelly.

Saa forstaar jeg det — han var jaloux — allerede før. Men De kan jo vise ham Fejltagelsen.

Ejby
(alvorlig).

Og hvis han nu ikke tror mig?

Nelly.

Saa kan De bevise det.

Ejby
(bestemt).

Det kan aldrig bevises — eller — jeg vil ikke.

Nelly.

Men vil De da, at jeg skal jages bort — og betragtes som en Tøjte af min Mand og af hele Verden? Kan De mene, at jeg skal lide for en andens Forseelse? — Jeg er jo uskyldig — det kan De ikke?

Ejby.

En honnet Mand angiver aldrig en honnet Kvinde.

Nelly
(modløs).

Heller ikke, naar han derved redder en anden fra Skam og Vanære?

Ejby
(tungt, men bestemt).

Heller ikke da.

Nelly

(gaar tæt hen til ham og sér paa ham med et sjælfuldt Blik.) Hvor De maa elske hende! (Et Øjeblik mødes deres Blikke — han bøjer uafvidende Hovedet — — hun vender sig om og gaar stille bort — ud gennem Verandaen.)

Tæppe.

TREDIE AKT.

Første Scene.

(Scenen: Lav Havestue hos Fru Selding. Aabne Døre til Haven med Udsigt over Sundet. Dør tilvenstre og tilhøjre med svære Portièrer for. Fru Selding i Slobrok paa en Chaiselongue — læser i en Avis. Lidt efter Tæppets Opgang kommer Nelly.)

Fru Selding
(bliver liggende).

Nej se — allerede ude — og jeg er i Morgenkjole endnu — jeg slipper den saa nødig — aa, kom herhen, saa er Du sød — jeg ligger saa godt.

Nelly.

Ja, bliv blot.

Fru Selding.

Jeg hviler mig, sér Du, skøndt jeg tog meget tidlig hjem iaftes — der var for Resten morsomt — synes Du ikke? (Nelly er kommen helt hen.) Men hvor Du er alvorlig! — Du græder, tror jeg. — (Rejser sig halvt.) Hvad er det, Barn? (Nelly kaster sig hulkende om hendes Hals.) Men Nelly dog! Hvad er der skét — saa sig det dog, Barn.

Nelly.

Aa, Ida, holder Du af mig endnu? — Tror Du mig?

Fru Selding.

Hvad skal jeg tro, kære?

Nelly
(halvhøjt).

Viggo har jaget mig bort.

Fru Selding.

Din Mand! Jaget Dig bort? Hvorfor? Men du bedste Gud, det er jo umuligt. Fortæl mig det altsammen. En Uenighed — naa, men Du maa have misforstaaet ham, han er saa hidsig.

Nelly.

Nej — han hader mig — jo, jo — jeg følte det godt. — Du skulde blot have sét hans Øjne, de var saa isnende kolde — det var bare Jalousi — for bedrøvet var han slet ikke.

Fru Selding.

Jaloux! Hvorover?

Nelly.

Fordi jeg har givet Ejby mit Portræt, det i Brudedragten, som jeg viste Dig. Det er maaske forkért af mig — men, saa rasende som han blev, det forstaar jeg ikke. Jeg havde ødelagt hans Liv, hans Ære, hans Navn — — bare for det — det er da ikke saa skrækkeligt. — Men hvad det er, Ejby har fortalt ham, véd jeg ikke. — Han siger, det er ikke om mig, men om en anden Dame — ogsaa med Brudedragt. (Bevægelse hos Fru Selding.) Det hele er en Fejltagelse, sagde han, men Viggo tror, det er mig. Aa, det er skammeligt at behandle mig saadan, at tro mig saa uhæderlig og letsindig. Herre Gud, fordi Ejby nu har fortalt ham om en Elskerinde — han kan jo have havt saa mange — hvorfor skal det netop være mig.

Fru Selding
(bleg og bevæget).

Nej, det er jo forfærdeligt — men saa maa Ejby sige ham, at det ikke er Dig, han har talt om.

Nelly.

Ja, det vil han — jeg talte jo med ham før — men naar Viggo nu alligevel ikke tror ham?

Fru Selding
(i angst Spænding).

Saa maa han vel sige, hvem den anden Dame er.

Nelly.

Det vilde han aldrig gøre, sagde han. Det gør han ikke, selv om jeg skal lide Uret.

Fru Selding.

Er Du saa vis paa det?

Nelly.

Ja — for han elsker hende endnu.

Fru Selding
(lettet, men med tilbagetrængt Bitterhed).

Tror Du? — Sagde han det?

Nelly.

Nej, men det kunde jeg mærke. — Hun maa være lykkelig. (Fru Selding sér urolig paa Nelly.) Mig er der ingen, der bryder sig om.

Fru Selding
(lægger sin Arm om hendes Hals).

Jo, der er, Nelly!

Nelly
(læner sig til hende; rolig og bedrøvet).

Aa Du, som jeg havde tænkt mig det at være gift! — — (Heftig). Der er ikke en Smule af alt det, jeg havde ventet; ikke det ringeste af alt det, de andre har talt om — ikke én Forventning er opfyldt af alle de mange, han lod fødes i mig. Hvorfor har I Alle — Du med — sagt, at det var godt at være gift, at det bragte Lykke? Hvorfor har Moder ikke sagt mig, hvor trist og lykketomt det netop er? Er det maaske kun mig, der er ulykkelig og forladt? Har alle I andre været tilfredse og lykkelige — eller har I allesammen løjet? — Hvor kunde I det? Jeg vidste jo ikke andet, end hvad J sagde.

(Sætter sig træt med Hovedet i Hænderne.)

Fru Selding
(bliver staaende raadvild og bedrøvet).

Der er kun faa, der er lykkelige. Du har drømt Dig Lykken større, end den findes.

Nelly.

Ja — jeg har drømt — alle de dejligste Drømme — der var saa lunt og stille hjemme hos Moder, naar det skumrede i Stuen, og Mørket langsomt lukkede sig over den — saa kom de med deres sagte Løfter, som fyldte mig med store Længsler. Hvor jeg længtes efter ham, der engang skulde føre al denne drømte Lykke til mig, og ødsle paa mig al den vidunderlige Kærlighed, mine Tanker havde tænkt! — Det maatte være meget mere end Moders Ømhed — mere end Faders Mildhed og end Brødres Omhu. — Det skulde være noget, som kunde fylde mit Liv med en uafbrudt Jubel, og holde det fast med en evig Magt — og nu (rejser sig) — nu gaar jeg hjem til min Moder igen. (Gaar langsomt mod Døren.)

Fru Selding
(har staaet halvt bortvendt for at skjule sin Bevægelse; hun gaar nu efter hende og tager hende med sig frem).

Nej, Nelly, hos en Moder er der Tilflugt — men hos en Mand er der Kamp — og Du

skal ikke flygte for den endnu. Livet maa leves, og Lykken vindes ikke gennem Drømme.

Nelly.

Nu drømmer jeg den aldrig mere.

Fru Selding.

Stakkels lille forskræmte Barn, man har været haard og uretfærdig mod Dig. Du kender jo neppe den Brøde, Du beskyldes for. Lind har gjort Dig megen Uret, men Du skal se, han vil fortryde det, naar han bliver lidt roligere. Man jager ikke saadan en Kone bort — og det har heller ikke været hans Mening.

Nelly.

Jo, han er glad, han bliver fri for mig.

Fru Selding.

Vist ej, min Ven, det er Mændenes sædvanlige Hidsighed i Øjeblikket. I skal tale fornuftigt sammen.

Nelly
(forskrækket).

Nej, nej!

Fru Selding.

Saa skal jeg — her maa tales. Man skilles ikke paa den Maade. Er han hjemme nu?

Nelly.

Ja, nej — aa, jeg véd ikke.

Fru Selding
(ringer. En Pige kommer).

Gaa ind til Dr. Lind og bed Doktoren komme herind, saasnart han kan. Jeg er syg — sig det — ikke andet; skynd Dem saa.

Pigen.

Ja.

Fru Selding.

Og hør, hvis der skulde komme nogle andre, saa luk dem ind i det lille Værelse til Vejen; pas paa, der ingen kommer denne Vej gennem Haven; jeg vil have Ro.

Pigen.

Jeg skal nok passe godt paa.
(Gaar. Pavse)

Fru Selding
(gaar nervøs frem og tilbage).

Naar han nu blot var hjemme!

Nelly.

Ja! (Sidder distrait ved Bordet, og piller Avisen i Stumper.)

Fru Selding
(piller nogle visne Blade af et Træ).

Bladene falder af herinde, de trænger til Sol og Luft.

Nelly
(mat).

Ja, naar de er vant til at staa ude.

Fru Selding.

Ja, det er de. (Pavse, hvori Fru Selding sér ud af Døren, kommer tilbage, slaar Støv af hist og her og flytter nogle Stole.) Her ryger saa meget Støv ind.

Nelly.

Det er de aabne Døre.

Fru Selding.

Ja vist, men man kan jo ikke lukke dem. (Atter kort Pavse.) Mon han ikke snart kommer. (Sér ud). Endnu ikke. — Vær nu blot ikke saa forknyt, Nelly. Du skal se, det ordner sig nok.

Nelly.

Ordner sig? Nej, Ida, — det er forbi.

Fru Selding.

Nej, det er ikke. (Sér ud igen.) Nu kommer Jenny — og lige bagefter Lind. Gaa derind saalænge og vent. — Det bliver nok godt. (Nelly gaar ind til Venstre; Fru Selding trækker Portièren tæt for.)

Anden Scene.

Fru Selding. Dr. Lind.

Lind
(giver Fru Selding Haanden).

De er syg, Frue?

Fru Selding
(halvt koket, halvt alvorlig).

Nej — jeg vil blot tale med Dem. — Undskyld, jeg narrede Dem. (Byder ham en Stol.) Det, jeg vil tale med Dem om, er meget værre end Hovedpine. — De er vel ikke vred?

Lind
(lidt tvungen).

Grunden er mig temmelig ligegyldig, Frue.

— De har sendt Bud, og det er saare sjeldent, De er saa elskværdig. — Altsaa?

Fru Selding.

Jeg har talt med Nelly.

Lind
(drejer sig lidt paa Stolen).

Ja saa — — og saa?

Fru Selding.

Saa — hvad er der egentlig i Vejen?

Lind.

Skal vi ikke hellere tale om Deres Hovedpine?

Fru Selding.

Nej!

Lind
(rejser sig),

Ja, saa vil jeg gaa.

Fru Selding
(tager ham ved Armen).

Nej — De maa blive. — De maa tale rént ud.

Lind.

Jeg forsikrer Dem, her er intet at tale om.

Fru Selding.

Jo, der er. Hvad er det, De beskylder Nelly for?

Lind.

De har jo talt med hende, Frue?

Fru Selding.

Hun véd ingenting.

Lind.

Ikke? Naa!

Fru Selding.

Nej — hør nu, Dr. Lind — hun har givet Ejby sit Portræt — og saa er De jaloux?

Lind.

Med fuld Berettigelse, forsikrer jeg Dem.

Fru Selding.

Saamænd. — Jeg synes nu ikke, Jalousi uden Ømhed er berettiget.

Lind.

Aa, Mændenes Jalousi stammer ikke altid fra Kærlighed.

Fru Selding.

Ikke? Sig saa Ægtemændenes, for der er stor Forskel paa en Mand og en Ægtemand.

Lind.

Det er der. — Thi vore Koners Fejltrin bliver ogsaa vore.

Fru Selding.

Saa? — Aa, den Fejl med Portrætet, kan De jo nok tage paa Dem, den er af de smaa. Hvad er der saa mere?

Lind
(irriteret).

Aa, kun Bagateller.

Fru Selding.

Ved Gud — jeg véd ikke mere. — Hvad har Ejby fortalt Dem?

Lind
(langsomt).

Hm! — Han har modtaget en vis Dame i Brudedragt en Nat, medens hendes Mand var rejst — sammen med Deres Mand for lidt over et Aar siden.

Fru Selding
(dæmper et Skrig).

Og hvem var denne Dame?

Lind
(rejser sig).

Min Kone.

Fru Selding.

Umuligt!

Lind
(gaar tæt hen til hende).

Det var hende.

Fru Selding
(staar ligbleg, med nedslagne Øjne).

Har Ejby sagt det?

Lind.

Han er ikke dum, Frue — men han har dog forraadt sig, og det har hun med.

Fru Selding.

Nej, det er umuligt — det har Nelly aldrig gjort.

Lind
(smiler bittert).

De har Ret, Frue, man har ondt ved at tro, en honnet Kvinde kan opføre sig som — femme publique.

Fru Selding
(hæst).

Tys — det har De ikke Lov at sige.

Lind.

Aa — og saa gaa et helt Aar i denne infame Løgn.

Fru Selding.

Nej, De maa tage Fejl.

Lind.

Aa, Frue, jeg har Beviser nok. Først Ejbys Forskrækkelse, da han hørte, jeg kendte Historien; han fo'r op som en gal Mand — saa hans Omhyggelighed for sin Lommebog, som han alligevel glemte — og Nellys Rædsel for, at jeg skulde se i den — og saa endelig

Portrætet med Brudedragten i hans Lommebog — et Billede, jeg aldrig har sét, men som naturligvis han ejede til Minde om Højtiden. Og saa hendes Stammen, da hun saa' Billedet i min Haand — hendes Indrømmelse — hendes Beden — nej, Frue, det nytter ikke, De vil forsvare hende; alt taler imod hende. Hvis De havde sét hende før overfor mig, havde De heller ikke tvivlet.

Fru Selding.

Det er forfærdeligt — men alligevel, nej — De kan ikke jage Nelly bort. — De véd jo intet sikkert.

Lind.

Jeg véd nok.

Fru Selding.

Og Ejby? Har De ikke talt med ham?

Lind.

Jo — lige nu — ja, han nægter naturligvis — man angiver jo ikke sin Elskerinde.

Fru Selding.

Men det kan jo være en Anden.

Lind
(ryster paa Hovedet).

Det sagde han netop ogsaa — den Udflugt ligger jo saa nær.

Fru Selding
(usikkert).

Saa maa han sige, hvem den Anden er.

Lind.

Det var netop det, jeg forlangte, skjøndt jeg godt vidste, han Ingen nævnte. — Jeg forestillede ham, hvad det galdt, og jeg tilsvor ham Tavshed — men nej! Frue, De maa dog indrømme, alt det er imod dem, og uden noget aldeles uomstødeligt rokkes jeg ikke — det forstod Ejby godt; han vidste, det var min Ære og min Lykke, som — —

Fru Selding
(afbryder i fortvivlet Harme).

Deres Lykke! Hvornaar er Nelly bleven Deres Lykke? Husk Dem lidt om, Hr. Doktor, og døm ikke andre for strengt. De har slet ikke saa megen Ret at staa paa. — De har forbrudt Dem ligesaa haardt mod hende, De nu anklager.

Lind.

Frue, jeg elsker Dem, og jeg har sagt Dem det — det er sandt — det er Uret — men der er langt til Ægteskabsbrud.

Fru Selding
(nærmere, med Foragt).

Aa — er det Deres Skyld, det ikke er blevet mere, end det er?

Lind
(med et ærbødigt Buk).

Frue!

Fru Selding.

De havde begaaet akkurat den samme Brøde, som De nu beskylder Nelly for — — hvis jeg havde villet.

Lind.

Men det er ikke det samme, Frue, med Manden som med Hustruen. Loven dømmer os ganske vist ens — men Samfundet ikke. En Hustru bliver beklaget, om hendes Mand er utro, men er det omvendt, bliver Manden til Nar — og det vil jeg ikke være. Manden kan ikke tie til sligt uden at blotte sig og

give sig selv til Pris for Haan og Spot. Dette rører ved Mandens Ære, og det taaler den ikke — det er paa den, hele vor Velfærd beror. Og det nytter ikke, at Kvinderne raser derimod, det kan ikke blive anderledes, thi Mandens Ære er ham det kæreste i Verden.

Fru Selding
(med fortvivlet Bitterhed).

Mands Ære! — Og Kvindes Hjertefred! — De to Ting skal vejes mod hinanden. Mon de ikke skulde gaa lige op? Véd De, hvad en Hustru lider, naar Manden er utro? Tror De ikke, Tabet af hendes Hjertefred volder en ligesaa sviende Smerte som hans Æres Forlis? Og saa maa det vel tilsidst blive det samme, naar begge mister det dyrebareste, de ejer. — De har roligt og samvittighedsløst sluppet Nelly og ladet hende staa ensom og længselsfuld med sin store Ungdom, uden Støtte og uden Kærlighed, medens De tilbad en anden Kvinde — saa, hvis hun var skyldig, da var Skylden Deres.

Lind.

Men De glemmer, Frue, at hendes Brøde er et Aar gammel — og da — —

Fru Selding.

Er det da Deres faste Beslutning at bryde?

Lind.

Ja.

Fru Selding.

De véd godt, De ikke kan faa Skilsmisse uden tydelige Beviser.

Lind.

Meget vel — jeg ønsker ingen Skandale — man giver andre Grunde — Uoverensstemmelse —

Fru Selding.

Men naar Nelly nu ikke vil; naar hun holder paa sin Ret?

Lind

(langsomt og overbevist).

Hun har ingen Ret at holde paa — og derfor vil hun gaa.

Fru Selding

(angst og fortvivlet).

Nej, nej, det maa ikke ske — Nelly er uskyldig — det sværger jeg.

Lind
(tager hendes Haand).

Hvor kan De nu tale saadan? — Det véd De jo ikke.

Fru Selding
(med Anstrengelse).

Jo — for jeg véd, hvem den Anden var.

Lind
(forbavset).

Véd De?

Fru Selding.
(tæt ved ham, sér ham lige i Øjnene).

Ja. — (Vender sig halvt bort.) Det var mig.

Lind
(slipper).

Dem? (Vemodigt). Dem, som jeg elskede og agtede? — Som jeg troede saa honnet og god.

Fru Selding
(sér stille paa ham).

Synes De, dette er uhonnet gjort.

Lind

Nej — men det gør ondt, at det netop

er Dem — Dem. (Gaar over Scenen og kaster sig paa en Stol, med Hovedet bortvendt og støttet i sin ene Haand.) (Lille Pavse.)

Fru Selding
(gaar hen til ham og lægger sin Haand paa hans Skulder).

Tror De nu, en saaret Kvinde lider fuldt saa meget som en krænket Mand?

Lind
(bøjer Hovedet et Par Gange til Svar, rejser sig derpaa og siger bestemt).

Jeg vil dog hellere lide dette — thi det véd kun jeg.

Fru Selding
(kold).

Deres Kone er derinde. — Hun maa intet vide.

Lind.

Naturligvis. — Vil De række mig Deres Haand, Frue? — — Det bliver til Afsked. — Jeg rejser lidt bort med min Kone.

Fru Selding
(rækker ham sin Haand).

Levvel!

Lind
(hilser ærbødigt med et alvorligt og bedrøvet Blik).
Farvel, Frue! (Gaar.)

Fru Selding
(gaar lidt efter hen til Havedøren og sér ud tilvenstre; kommer saa tilbage og ringer. En Pige kommer).
Er der nogen derinde. (Peger paa Døren tilhøjre).

Pigen.
Ja — — en Herre, han gav mig sit Kort. (Giver Fru Selding et Kort.) Vær saa god.

Fru Selding.
Det er godt. (Pigen gaar).

Fru Selding
(lukker Havedøren til og gaar over tilhøjre og lukker Døren bag Portièren helt op).
Vær saa god. (Gaar tilbage midt i Stuen).

Tredie Scene.

Fru Selding. Ejby.

Ejby
(hilser tavs).
De véd vel, hvad her er passeret, Frue?

Fru Selding.

Ja.

Ejby.

Og De tror — —?

Fru Selding
(bittert).

Jeg troede Dem.

Ejby.

Det har De ogsaa roligt kunnet. Ved min Ære, jeg har været tavs. (Heftig.) Spar Deres Foragt, Frue, den er ilde anvendt her. De behøver sandelig ikke at tro, jeg trænger til at meddele den Art Eventyr.

Fru Selding.

Eventyr! — Ja, saa!

Ejby.

Naa, Hemmeligheder da! Jeg har intet fortalt. Lind vidste det hele fra en Ven, der havde sét mig følge Dem tilvogns; han overfaldt mig dermed skæmtende og udelikat, som vi Mænd ofte tager paa den Slags Ting. — Naa, men heldigvis er De ikke bleven kendt. — Lind vidste ikke, hvem Damen var.

Fru Selding
(rolig).

Nu véd han det.

Ejby.

Véd han? Umuligt! Fra hvem?

Fru Selding.

Fra mig.

Ejby.

Fra Dem? — De spøger, Frue. — Det synes jeg egentlig ikke, man er oplagt til.

Fru Selding.

Jeg har sagt det.

Ejby
(mistroisk, med en Anelse).

De! — hvorfor har De gjort det? — Det var mere end uklogt.

Fru Selding.

De mener, jeg burde vide, at det at tilstaa en Mand sin Gunst, er ikke nær saa farligt som senere for en Anden at vedkende sig, man har gjort det.

Ejby
(tilsyneladende ligegyldig).
For Deres egen Skyld skulde De tiet.

Fru Selding.
Og ladet Nelly lide for min Fejl?

Ejby
(trækker Øjenbrynene op).
De betragter det som en Fejl nu?

Fru Selding.
Man betaler jo sjeldent Regningen, før man har spist.

Ejby.
Det er saamænd ogsaa tidsnok.

Fru Selding.
Ja, Dem koster det jo Intet.

Ejby.
Frue — det var ikke mig, som var gift.

Fru Selding
(opbragt).
Aa De! — (Besinder sig). De har Ret, det var mig, som var gift. — Men véd De hvorledes?

Ejby
(stadig med paataget Ligegyldighed).

De brød Dem ikke om Deres Mand — det er temmelig almindeligt.

Fru Selding
(stærkt).

Men jeg har gjort det. Jeg har elsket ham højere end alt. — — Jeg forlod Forældre, Hjem, Fødeby — alt for ham.

Ejby
(som før).

Men saa fik De jo til Gengæld, hvad De selv vilde.

Fru Selding.

Ja, jeg fik det for at miste det alt Aaret efter.

Ejby.

Og Grunden?

Fru Selding

Den skal jeg sige Dem: Det eneste, vi tilbedes for, er vor Uskyld, og naar den er borte, bliver Mændene borte — — (sammenbidt) og saa

er det netop først, vi begynder — aa, det er saa uhjælpeligt, saa forfærdeligt.

Ejby.

Hm! Man mærkede da egentlig ingen Reaktion hos Selding i den Retning.

Fru Selding
(hidsig).

De behøver ikke at lyve Dem Uvidenhed til — De var min Mands tavse Ven, og hans Hustrus tavse Elsker. Vi var mangen Aften alene — vi to — husker De det? Og hvor var min Mand da?

Ejby.

Naar jeg var hos Dem, Frue — kan jeg dog ikke vide, hvor Manden var.

Fru Selding.

Jeg skal sige Dem det. Jeg skal ogsaa sige Dem, hvorfor jeg blev svag overfor Dem. Det var Trods, Hævn. Jeg vilde, han skulde lide det samme, som jeg havde lidt; han skulde føle samme unyttige Raseri, den samme stivnede ordløse Forbitrelse, som jeg følte, naar han om Nætterne kom hjem, duftende af

fremmede Kvinders Parfume og med Minder af sminkede Kinder paa sine Skuldre. — Al den Haan, Smerte og Værgeløshed overfor en saadan modbydelig Hensynsløshed skulde han gennemleve — han med. Jeg kunde jo have haanet ham, kvindedrillet ham — men det var for lidt; han skulde miste Sikkerheden i det Hjem, han havde opfyldt med den laveste Atmosfære — uf! — Saa begyndte jeg at kokettere med Dem — med planlagt Hjerteløshed; De skulde elske mig — han skulde se mig i Deres Arme — thi jeg vilde hævnes.

Ejby
(bleg, bider Læberne sammen).
Frue! — Lyver De ikke nu?

Fru Selding.
Nej.

Ejby
(i stærkt Oprør, som han søger at tvinge).
Altsaa Deres Nar — og De min — —

Fru Selding.
Tys!

Ejby.

Hvorfor? Tør De ikke nævne Sagen ved dens rette Navn? Den lykkedes jo saa godt — jeg blev virkelig forelsket nok til at tro Dem honnet. — Det har De jo sét — jeg elskede Dem tilstrækkelig, til at blive en falsk Ven. — Det var en original Hævn, Frue, — men De skulde dog ikke have brugt mig dertil.

Fru Selding
(usikker).

Nej, nej, De misforstaar! Jeg begyndte jo blot saaledes, (sér paa ham med et langt Blik). De véd selv, hvorledes det endte.

Ejby
(angst).

Endte?

Fru Selding.

Jeg blev ikke hævnet — — jeg maatte jo tilsidst elske Dem grænseløst — fortabt under Deres Magt glemte jeg Bedraget, Hævnen, Mand, Hjem, Sind og Sands (jublende) og blev saa lykkelig, (falder sammen paa Bordet og støtter Hovedet i sine Hænder) saa lykkelig.

Ejby
(nærmer sig efter nogen Vaklen og Tvivl).
Frue! Hvad er det, De vil?

Fru Selding.
Hvad jeg vil?

Ejby.
Ja, Kvinder vil altid noget andet end det, de synes at ville.

Fru Selding
(i samme Stilling).
Undertiden maaske — men jeg vilde nu kun sige Dem, hvorfor og hvorledes jeg blev Deres. (Med et tungsindigt Smil). Sér De, man véd alle, at »Jeppe« drak, men Ingen spørger, hvorfor han drak. (Pavse.)

Ejby
(gaar stille hen til hende og rører ved hendes Arme).
Læg dem om min Hals.

Fru Selding
(springer op og sér næsten fortabt paa ham, men løsriver sig pludselig).
Nej, nej. — Jeg tør ikke.

Ejby
(blødt).
Er det saa slemt?

Fru Selding.

Ja, forfærdeligt. (Gaar langt bort fra ham.)

Ejby

(mistroisk igen, gaar hen til hende, ganske nær, og siger paa Skrømt).

Tør De heller ikke gifte Dem med mig?

Fru Selding

(sér fortumlet og usikker paa ham, siger saa bestemt).

Nej!

Ejby

(tager hendes Haand).

Hvorfor?

Fru Selding.

Fordi — (gaar forbi ham) fordi jeg elsker Dem.

Ejby

(rolig og tillidsfuld).

Og jeg — tror De ikke, jeg holder af Dem? (Tager hendes Haand).

Fru Selding.

Jeg véd ikke.

Ejby

Jo, De véd. De mener, fordi jeg rejste? Frue — Ida, De kender min Afsky for Ægte-

skabet — og dengang var Situationen farlig — jeg vilde ikke forpligte mig. — Er det Baand saa nødvendigt, for at vi kan holde af hinanden? Har vi ikke været lykkelige uden det? Jeg har været det — og Du Ida — Du sagde det jo før — se paa mig.

Fru Selding.

Jo, jo — jeg kan ikke mere. (Han tager hende ind til sig)

Ejby.

Ida — rejs med mig — vi elsker jo hinanden, og vi har Lov at være lykkelige nu.

Fru Selding.

Nej — jeg tør ikke — aa Du, nej, nej — bed mig ikke — Du maa rejse alene.

Ejby.

Og komme tilbage?

Fru Selding.

(sagte).

Ja!

Tæppe.